

Druhý díl oceňovaného bestselleru *Třetí na řadě*

LHÁT SE NEMÁ

ALLISON BRENNANOVÁ

 metafora

Drsná poušť.
Vražedný gang.
Začíná závod s časem...

Když v arizonské divočině začne z neznámých příčin hynout zvěř, dívka z místní univerzity se vydává sama pátrat do hor. Vzápětí je ale i ona nalezena mrtvá a tucsonska policie s vyšetřováním případu rozhodně nespěchá. Mobilní vyšetřovací jednotka, vedená agentem FBI Mattem Costou a svéráznou policistkou Karou Quinnovou, však zareaguje okamžitě.

Vyšetřovatelé do města dorazí v utajení a s cílem získat nová vodítka se infiltrují do rafinerie mědi. Důkazy, které tam najdou, je zavedou do nehostinné arizonské pouště.

Zdecimovaná krajina nepřestává vydávat svědectví o mnohem vážnějších zločinech – obchodu s bílým masem i dalších nevyřešených vraždách.

S narůstajícím počtem obětí vyšetřovatelům začne docházet, že tento případ je komplikovanější, než si původně mysleli. Není ale cesty zpět, hodiny tikají a agenti musí odhalit původce vražedného běsnění dřív, než přijdou o život další nevinní lidé... nebo oni sami.

„Vzrušující od samého začátku. Pokud máte rádi thrillery a detektivky plné nečekaných zvratů, oceníte plejádu řešení, které vám Brennanová předloží, než konečně odhalí skutečné pachatele.“

– BookReporter

Allison Brennanová

LHÁT SE NEMÁ

Allison Brennanová

LHÁT SE NEMÁ

Přeložila Hana Sichingerová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

TELL NO LIES © 2020 by Allison Brennan

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S. A.

Translation © Hana Sichingerová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami, živými či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

ISBN 978-80-7625-636-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-635-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-207-3 (print)

*Tato kniha je pro Catherine Coulterovou.
Pomohla jsi ostatním autorům tolik, že pouhé děkuji snad ani nestačí.
Tvých rad, vstřícnosti i času si velice vážím nejen já,
ale i mnozí další spisovatelé.
Díky za to, jaká jsi.*

PROLOG

před dvěma měsíci
Tucson, Arizona

Na to, až se vyspí s Emmou Perezovou, čekal Billy Nixon snad celý život. Dobře, ne *celý* život. Dva a půl roku. Ale od chvíle, kdy se hned první den potkali na Arizonské univerzitě na přednášce mikroekonomie, mu to tak dlouho připadalo. Láska na první pohled je klišé a Billy až do oné chvíle podobným hloupostem nevěřil. Jeho rodiče byli rozvedení, starší sestra šla od patnácti z jednoho špatného vztahu do druhého a kamarádi si to rozdávali, jako by se na ně valila apokalypsa.

Vybavil se mu ale příběh o tom, jak se jeho prarodiče seznámili den předtím, než dědeček odjel do války v Koreji, jak si každý týden psali dopisy a jak se po třech letech dědeček vrátil domů a vzali se. Žili spolu padesát šest let až do dědečkovy smrti; babička zemřela o tři měsíce později.

Přesně tohle si Billy přál. Teda až na ten odchod do války.

Emmě trvalo dva roky, než v ní uzrál stejný pocit. Přáteli se. Oba s někým chodili (tedy Billy předstíral, že s někým chodí, protože nemohl s čistým svědomím svádět jinou dívku, když věděl, že o ni nestojí tolik jako o Emmu). Ale před třemi měsíci, když Emmě nevyšel odvoz domů do Denveru na vánoční svátky a on ji našel v slzách na

vysokoškolské koleji, se nabídl, že ji tam hodí, přestože pocházel z Tucsonu a bydlel s tátou, aby ušetřil peníze.

Najednou se na něho začala dívat jinak. Jako by se jí otevřely oči a ona v něm uviděla to, co on v ní. Od té chvíle byli nerozluční.

Ráno po prvním milování Billy věděl, že neexistuje jiná dívka nebo žena, se kterou by chtěl strávit zbytek života. Klidně si o něm myslíte, že byl romantik, ale Emma byla ta pravá. Začal šetřit na prstýnek. Končili třetí ročník, takže jim zbýval ještě rok studia, ale to nevadilo. Ve škole se mu dařilo, a tak pracoval při studiu na částečný úvazek. Na léto už měl domluvenou dobře placenou práci ve Phoenixu, kde mohl levně bydlet u sestry – přestože pomyšlení, že stráví dva měsíce s přecitlivělou, do sebe zahleděnou sestrou, ho moc netěšilo. A z představy, že by měl Emmu na dva měsíce opustit, byl nešťastný. Ale kdyby to udělal, měl by dost peněz nejen na prstýnek, ale i na to, aby si po studiích mohli pořídit byt. A příští jaro, až dokončí školu, by se z jeho letní brigády – možná – mohlo stát trvalé zaměstnání, což by znamenalo stabilitu. Něco, co zoufale toužil Emmě zajistit.

Emma se v posteli převalila a vzdychla. Miloval chvíle, kdy táta odjel mimo město a on měl dům pro sebe, protože na Emmině koleji neměli soukromí. Políbil ji na temeno hlavy. Myslel si, že ještě spí nebo se pohybuje na hranici snění těsně před probuzením. Ještě ani nezačalo svítat, ale jak by mohl znovu usnout, když měl v posteli nahou Emmu Perezovou?

„Billy?“ oslovila ho.

„Hmm?“

„Mohla bych tě o něco poprosit?“

„O cokoliv.“

„Potřebovala bych dnes odvézt na Mount Wrightson. Z patagonské strany.“

„Dobře.“

Zvláštní požadavek, ale Emma poslední dobou trávila v pohoří Santa Rita a jeho okolí hodně času. Studovala dvouobor ekonomie a environmentální vědy a k tomu pracovala na částečný úvazek v Arizonské agentuře pro zdroje a životní prostředí – AREA, jak se jí říkalo – státní agentuře pro ochranu životního prostředí.

„Kvůli práci, škole, nebo jen tak?“ zeptal se.

„Minulý týden jsme si s kurzem geologie udělali výšlap na Wrightson a prošli jsme část Arizonské stezky. Cestou jsem si všimla několika uhynulých ptáků. Profesor si myslel, že o nic nejde, ale mně se to nezdálo. Řekla jsem o tom šéfovi, ale Frank usoudil, že když si můj profesor myslí, že o nic nejde, tak o nic nejde. Ale nějak jsem na to nemohla přestat myslet, tak jsem se tam před pár dny vrátila. Jednu z uzavřených cest poslední dobou někdo používal. A našla jsem víc než desítku dalších uhynulých ptáků.“

„A co z toho vyvozuješ?“

„Zatím nevím, ale ptáci jsou vzhledem k jejich malé velikosti a metabolismu obzvláště citliví na kontaminaci ve vodě. Vzpomínáš, jak jsem ti před dvěma lety říkala, že šéf dostal anonymní dopis? Podepsaný *Znepokojený občan*, s poštovním razítkem z Patagonie? Autor dopisu tvrdil, že v okolí onemocnělo několik lidí a že místní zdroje vody jsou kontaminované. Frank vodu otestoval, ale nezjistil nic neobvyklého. Tak to nechal být. Nikdo ale nedokázal vysvětlit, proč ti lidé onemocněli.“

„Nezapomínej, že neexistoval důkaz, že by někdo opravdu *onemocněl*,“ namítl Billy. „Ten dopis poslal anonym. Mohl to být jen nějaký nespokojený šťoura. Informoval Frank o té stížnosti zdravotní středisko? Zkontroloval místní rafinerii mědi?“

„To ano,“ povzdechla si, až měl pocit, že mu něco uniká. „Před dvěma lety to bylo možná nepředstavitelné,“ pokračovala tónem, který Billymu prozradil, že tomu ve skutečnosti nevěří. „Ale teď mi můj instinkt napovídá, že se něco děje, a já chci vědět co.“

„Řekla jsi o těch uhynulých ptácích šéfovi. A jemu přece věříš, ne?“

„Jo, ale mám dojem, že si o mně pořád myslí, že jsem nějaká objímačka stromů.“

„Určitě to tak vypadalo, když jsi hned po nástupu zpochybnila celý jejich proces vedení záznamů i to, jak Frank vedl původní vyšetřování.“

„Od té doby jsem se mu snad stokrát omluvila. Teď už vím, jakou práci dá správně vést záznamy a že AREA používá jeden z nejlepších systémů v zemi. Od Franka jsem se toho hrozně moc naučila. Opravdu věřím, že se jedná o něco vážného a že to dokážu. Chci mu jen obstarat fakta, Billy. A to můžu, jedině když se tam vrátím.“

Billy nesdílel Emminu vášeň pro životní prostředí, ale líbilo se mu, jak je přírodě oddaná a jak se stále učí a přizpůsobuje novým a měnícím se technologiím a myšlenkám.

„Na mě se můžeš spolehnout, ať máš v plánu cokoli,“ ujistil ji. Šel by za ní amazonskou džunglí, kdyby ho o to požádala.

„Bude krásně,“ dodala, jako by ho snad musela přemlouvat, aby pro ni něco udělal. „Chci se jen podívat na stezky poblíž místa, kde jsem našla to druhé hejno ptáků. A můžeme si udělat piknik a celý den si báječně užít.“

„Ty víš, že jídlem mě vždy uplatíš.“

Usmála se. „Můžu tě uplatit i něčím jiným.“ Pak ho políbila.

O hodinu později už slunce vystoupalo na oblohu a oni se stavili na snídani v městečku Sonoita jihovýchodně od Tucsonu, kde se křižují dálnice osmdesát dva a osmdesát tři. Emma celou cestu mlčela, dělala si poznámky a studovala topografickou mapu.

Při jídle mu ji i s poznámkami ukázala. „Když jsme minulý týden s kurzem našli ty mrtvé ptáky, byly to mexické sojky. A když jsem se tam pak vypravila sama, našla

jsem trogony. U obou jsem si vyhledala jejich migrační vzorce. Sojky jsou hojně rozšířené. Trogoni se vyskytují na mnohem menším území. A že by bezdůvodně padali mrtví z nebe, není pravděpodobné. Logický závěr tedy je, že se otrávil. V blízkosti místa, kde jsem je našla, nevidím žádnou velkou vodní plochu, ale v období dešťů se tady tvoří jezírko.“ Ukázala na ně.

Billy se sice v topografických mapách nevyznal, ale věřil jejím závěrům.

„Tohle jezírko a tenhle potok,“ ukázala znovu, „jsou přímo pod jednou z jejich migračních tras. Zvýraznila jsem i další sezónní toky, tady a tady.“

„Vypadá to jako obrovská oblast. Severně i jižně od dvaaosmdesátky? Jak to můžeme všechno projít za jeden den? Vedou tam silnice?“

„Půjdeme pěšky.“

Zamračil se. Turistika mu nevadila. Ale tohle vypadalo na třídenní výšlap.

„Emmo, možná by sis měla znovu promluvit se šéfem, ukázat mu tuhle mapu a říct mu o svém podezření.“

„Ale zatím jsem nic nenašla – jen vodu na mapě!“

Do očí jí vhrkly slzy a Billy se vyděsil. *Nebreč, nebřeč, nebřeč.* „Dobře, tak co budeme dělat?“

„Jestli mi nechceš pomoci, Billy, tak to řekni.“

„Chci, Emmo. Jen potřebuju vědět, jaký je plán, a těm poznámkám v mapě nerozumím. Ani nevím, kam přesně jdu.“

„Tohle je město Patagonie, vidíš?“ Přejela prstem po jedné z cestiček, které vedly z Patagonie do hor. „A tady na severu je Mount Wrightson.“

Billy na vrcholu Mount Wrightsonu už jednou byl. Příroda a pěší turistika ho nebavily tak jako Emmu, ale rád trávil čas venku, a tak chodil na kurz ochrany přírody, aby získal povinné kredity z přírodních věd. Jeho představa pobytu venku zahrnovala hraní baseballu, volejbalu nebo ježdění na kole.

„Dobře.“

„Musíme se dostat tak do poloviny cesty na Wrightson. Našla jsem obslužnou cestu, po které dojedeme skoro až k východímu bodu stezky. Je to v pohodě?“

„Když myslíš,“ prohodil.

Zamračila se a znovu se podívala na mapu. Nesnášel, když ji rozesmutnil.

„Promiň,“ omluvil se. „Je to v pohodě.“

„Tobě se tam nechce.“

„Ale jo. Jen bych se nerad ztratil.“

Krásně se na něho usmála. „Drž se mě a neztratíš se.“

Tohle byl úsměv, který potřeboval. Vzal ji za ruku a propletl své prsty s jejími. „Věřím ti.“

„Výborně.“ Rychle ho políbila. Potom vyšli z bistra a znovu se vydali na cestu.

O několik hodin později Billy už tak klidný nebyl. Zaparkovali na konci nezpevněné cesty nedaleko východího bodu stezky v polovině jihovýchodní strany hory a od té doby šlapali drsným terénem. V krajině rostly tu a tam stromy, ale ne tak husté, hezké nebo zelené jako na vrcholu hory. Půda nebyla vyschlá – o to se postarala zima bohatá na sníh a následné tání –, takže se v oblasti špatně orientovalo a cesty, po kterých šli, nebyly udržované. Billy pochyboval, že to vůbec cesty jsou.

Až do oběda byl výšlap fajn. V poledne si udělali piknik, což byla vítaná pauza, protože se pomilovali a odpočinuli si uprostřed přírody. Nebylo tam úplné ticho – slyšeli ptáky, lehký vánek a šelest různých tvorů. Zaječí rodinka přehopsala jen pár metrů od nich, když leželi na dece, kterou Billy nesl s sebou. Potom navrhl, aby se vrátili k autu. Byl unavený, ušli už spoustu kilometrů a to znamenalo stejný počet kilometrů zpátky.

Ale Emma to nehodlala vzdát. Měl tušení, že ani neví, co přesně hledá, ale je přesvědčená, že když půjde dostatečně dlouho a dostatečně daleko, najde důkazy, kte-

ré podpoří její teorii, že se tu dělo něco nekalého, co zahubilo všechny ty ptáky.

A tak mlčel a následoval ji.

Ve čtyři hodiny odpoledne si Billy byl jistý, že se Emma ztratila. Zdálo se, že kličkují sem a tam po jižní straně hory Mount Wrightson. Zmáhala ho únava, a dokonce i ptáci ztichli, jako by se chystali uhníztit na noc, i když do západu slunce zbývalo ještě několik hodin.

Zastavil se pod stromem, který byl vyšší než většina ostatních a poskytoval tolik potřebný stín. Bylo sice jen dvacet čtyři stupňů, ale z jasné oblohy na ně celé odpoledne pražilo slunce. Ještěže ho napadlo vzít s sebou opalovací krém, jinak by se už oba spálili.

Hodil na zem velký batoh, ve kterém nesl věci na piknik, deku, vodu, lékárničku a nouzové zásoby. O poušti věděl dost na to, aby se nevydával na túru bez dostatku jídla a vody alespoň na čtyřiaadvacet hodin. Musel mít jistotu, že budou v pořádku, i kdyby nenastartovalo auto, až se k němu vrátí. Takže měl vodu navíc – ale to Emmě neřekl. Byla jen pro případ nouze.

„Máme poslední láhve s vodou,“ oznámil. Zatímco Emma svých šest už vypila, on se hlídal, aby mu ještě dvě zbyly.

Jednu z nich jí podal. „Napij se.“

Napila se a vrátila mu ji. „Ještě třicet minut, zlato. Vidíš tohle?“ Ukázala na tu zatracenou mapu, kterou měl chuť rozcupovat na kousky, jenže si byl jistý, že bez ní by tu bloudili navždycky. „To je to velké sezónní jezero, o kterém jsem mluvila. Podle mapy do léta vyschne.“

Nechápal, jak může být tak veselá, když jemu je horko, je unavený a, upřímně řečeno, nudí se tu.

„Jak je to daleko?“

„Maximálně dvě stě metrů po téhle stezce. Možná tři sta.“

Díval se na ni a v duchu ji zapřísahal, ať se konečně rozhodne pro návrat.

„Klidně tady počkej,“ navrhla mu.

„Nevadilo by ti to?“

Usmála se, přistoupila k němu a políbila ho. „Ani trochu.“

Za dvacet minut se k Billymu vrátila. Tvářila se smutně a poraženecky. „Tak můžeme jít zpátky,“ oznámila.

„Příští víkend sem pojedeme znovu, co ty na to? Vezme si stan a jídlo a přespíme tu.“

Jeho návrh ji překvapil a vyvolal na její tváři úsměv. „To myslíš vážně?“

„Naprosto.“

Objala ho. „Miluju tě, Billy Nixone.“

Srdce se mu téměř zastavilo. „Taky tě miluju,“ řekl a přitiskl ji k sobě. Měl chuť tenhle okamžik zmrazit a prožívat ho znovu a znovu každý den svého života.

„Ve skutečnosti to máme k autu blíž, než si myslíš – obešli jsme ho kolem dokola. Nejdřív jsme šli na sever, pak na západ, pak na jih a teď jdeme zase na východ. Vrátime se na hlavní stezku a potom se na rozcestí vydáme doleva místo doprava a k autu to bude jen kilák a kousek.“

Ohromilo ho to; podcenil ji. Možná nebloudili tak, jak si myslel; možná to byl on, kdo měl špatný orientační smysl. Ale to nevadilo, protože Emma ho milovala a měli spolu zůstat už navždycky. Hluboko v srdci věděl, že s ním bude už napořád a povede ho.

Sjížděli z hor po cestě, která byla zpočátku samý výmol, ale jakmile se přiblížili k městu, zlepšilo se to. Zamířili na západ po dvaosmdesátce a cestou zpátky do Tucsonu se kochali výhledem. Emma si v mapě označovala místa, kudy už prošli, a najednou vzhlédla. „Mohl bys tady sjet?“

„Zase potřebuješ čůrat?“

„Haha. Ne. Vede tady pár starých cest na jih. Když se rozvodní potok Sonoita, voda stéká prudkými koryty do údolí. Letos bylo koncem zimy několik sněžných bouří. Chci si jen zběžně prohlédnout okolí – vrátíme se sem

příští víkend. Jestli narazím na něco, co mi napoví, že tu před několika týdny tekla voda, chtěla bych zajet nejprve sem. Nevadí? Prosím?“

Billy byl unavený, ale Emma ho milovala, a tak bez protestů odbočil z dálnice a nechal se navigovat. Jeli asi kilometr a půl po velmi hrbolaté nezpevněné cestě, dokud se nedostali k úzké pěšině. Autem dál nemohl – všude kolem rostly malé kaktusy, takže by s velkou pravděpodobností píchl.

Emma vystoupila a Billy ji neochotně následoval. Byla nadšená. „Vidíš ten hájek tam dole?“

Viděl. Vypadal spíš jako křovinatá houština, ale zeleňal se mnohem víc než celé okolí.

„Vsadím se, že je tam ještě voda. Je to na hranici oblasti, kterou ti ptáci migrují. Jen to chci zkontrolovat.“

„Vypadá to prudce a je tam dost kamenů. Vážně tam chceš jít?“

Políbila ho. „Vážně. Klidně zůstaň tady. Nezdržím se dlouho.“

„Deset minut.“

„Patnáct.“ Znovu ho políbila, nasadila si batoh a vydala se po pěšině.

Seděl vzadu na korbě auta a díval se, jak Emma schází dolů po strmém svahu. Pochyboval, že tuhle „cestu“ v posledních letech někdo použil. Ze svého místa měl výhled na několik tmavších oblastí s hustší a zelenější vegetací a tušil, že Emma má pravdu – do údolí po velkých bouřkách *určitě* stéká voda.

Emma byla krásná a chytrá. Copak by šlo ji nemilovat? Díval se za ní, dokud mu nezmizela v křoví.

Zamračil se. Měl jít s ní. Byl rozmrzelý jen proto, že měl hlad a byl unavený?

Žili tu dravci – kojoti, rysi, divoká prasata. Prasata dokázala být vyloženě nebezpečná, i když je člověk nijak neprovokoval. Nemluvě o tom, že pohoří hraničilo s ko-

ridorem, kterým se převáděli nelegální přistěhovalci. Billy chodil v prvním ročníku na hodiny trestního práva, kde se o tom mluvilo. A setkání s dvounohým predátorem ho nelákalo o nic víc než s predátorem čtyřnohým.

Co by to byl za chlapa, kdyby se nedokázal přemoct a nepomohl ženě, kterou miluje?

Popadl batoh a vydal se po pěšině, kterou šla Emma. Byl v docela dobré kondici, ale dnešní túra ho vyčerpala. Emma musela být zdatnější než on, protože za celý den skoro nezpomalila. Myslel na to, že potom pojedou k němu domů, osprchují se – možná by mohl Emmu přesvědčit, aby se osprchovala s ním – a pak ji vezme na večeři. Koneckonců měli co slavit: dnes si poprvé vzájemně vyznali lásku. Možná by mohli jít do El Charra. V Tucsonu to byla Billyho oblíbená mexická restaurace, ne moc drahé, a přitom skvělé jídlo. Vzali by si Uber, aby si mohli dát pár panáků.

Prál si, aby tam už byli. Zakručelo mu v žaludku a vtom zakopl, ale zachytil se a dopadl na zadek.

Byl v polovině kopce, když horské úbočí prořízl výkřik. Zbytek cesty po úzké kamenité pěšině běžel. „Emmo!“

Žádná odpověď.

Zakřičel hlasitěji. „Emmo! Emmo!“

Uklouzl, když pěšina prudce klesla k malému jezírku – tomu sezónnímu, které Emma nejspíš hledala. Krása jezírka obklopeného stromy a balvany byla v poušti tak nápadná, že si na zlomek vteřiny pomyslel, že je to přelud. Vzápětí ale dokázal myslet už jen na to, že Emmu uštkl chřestýš, spadla do vody nebo uklouzla a zlomila si nohu.

Na jeho opakovaná volání stále nereagovala.

„Emmo!“

Stál na břehu jezírka a zoufale po ní pátral. Hledal divokou zvěř, rysa, kterého mohla překvapit. Stádo prasat, které ji mohlo napadnout. Cokoliv.

Polekal ho pohyb po pravici a rychle se za ním otočil.

Ve stínu někoho zahlédl. Zavolal a přemýšlel, jestli se Emma neztratila a nevydala se špatným směrem. Ale ať zahlédl cokoliv, bylo to už pryč.

A vtom ji spatřil.

Emmino tělo leželo zčásti v jezírku a zčásti na břehu, dobrých sto metrů od něho, částečně zakryté výběžkem velkých kamenů. Doběhl k ní a padl na kolena. Na hlavě se jí leskla krev. Nejdřív ho napadlo, že uklouzla a uhočila se do hlavy.

„Emmo, jsi zraněná? Emmo?“

Neodpověděla. Pak uviděl krev na kameni o velikosti pěsti, který ležel na břehu jezírka. A na zadní straně její lebky nahmatal víc krve.

„Ne, ne, ne!“

Viděl, že se jí zvedá a klesá hrudník. Byla naživu, ale v bezvědomí. Vytáhl telefon. Žádný signál. Musel přivolat pomoc, ale nemohl ji tu nechat.

Zvedl ji a co nejrychleji ji nesl strmým svahem k autu.

Vrátil se na silnici a cestou zavolal na tísňovou linku. V Patagonii, která byla nejbliž, mu přijela naproti sanitka.

Ale to už byla Emma mrtvá.

1

*čtvrtek, 20. května
Tucson, Arizona*

Matt Costa, šéf nové mobilní vyšetřovací jednotky FBI se sídlem ve Washingtonu, trávil poslední měsíc ve své staré kanceláři v Tucsonu, aby vyšetřil dva případy, které spolu pravděpodobně souvisely: vraždu vysokoškolské aktivistky Emmy Perezové a možné nelegální ukládání toxických látek z měděné rafinerie, která byla největším zaměstnavatelem v městečku Patagonie.

Matt nepředpokládal, že případy vyřeší rychle – řekl svému šéfovi, že to potrvá šest až osm týdnů –, ale myslel si, že touhle dobou už bude mít víc informací. Popravdě řečeno začínal být nervózní.

Čím víc času uplyne, tím menší je pravděpodobnost, že najdou vraha Emmy Perezové nebo důkazy o nezákonném jednání rafinerie Southwest Copper.

Pokud se Southwest vůbec nějaké trestné činnosti dopouštěla.

Na otevřené dveře zaklepala Christine Jimenezová, zvláštní agentka pověřená řízením agentury v Tucsonu. „Právě dorazil maršál Wyatt Coleman. Poslala jsem ho do odpočívárny, aby si udělal kávu.“

Matt se podíval na hodinky – 11:00. Wyatt přišel přesně na čas. „Je tu Frank?“

„Ještě ne.“

Na začátku vyšetřování byl asistent ředitele AREA Frank Block vděčný, že Matt a jeho tým případ převzali. V posledním týdnu však začal být netrpělivý a nevrlý. Jeho postoj Matta dráždil, protože právě Frank by měl víc než kdo jiný chápat, jak obtížné je vystavět proti rafinerii případ nelegálního ukládání toxického odpadu – to nelze udělat přes noc. Potřebovali důkazy, ale zatím jich měli žalostně málo. Dokud nenajdou místo skutečné skládky, svědka nebo něco jiného, co by údajného pachatele spojilo s konkrétními fyzickými důkazy, nemohli nikoho zatknout.

A pak tu byl ještě případ vraždy.

Mattovi zazvonil mobilní telefon se známým číslem. „Chris, můžeš prosím vyřídit Wyattovi, že přijdu co nejdřív? Dáme Frankovi ještě pár minut.“

„Ty víš, proč je Frank naštvaný.“

Věděl, proč je Frank naštvaný, ale to neznamenal, že se hodlá smířit s jeho neskrývanou frustrací a stále větší nespolehlivostí. Frank si dával za vinu smrt své stážistky Emmy a nic z toho, co Matt řekl, nemohlo jeho pohled změnit. Ale smutek násobený pocitem viny míval za následek špatná rozhodnutí.

Zvedl telefon. „Jen tohle vyřídím. Mohla bys zavřít dveře?“

Christine přikývla a odešla. Matt přijal hovor. „Tady Costa,“ ohlásil se.

„Tady Joe Molina,“ odpověděl volající. Molina byl synem majitele rafinerie Southwest Copper. „Musíme se sejít.“

„Co se stalo?“

„Už to dál nemůžu dělat.“

Jako hodinky. Od chvíle, kdy Matt Joea před třemi týdny přesvědčil, že je v jeho nejlepším zájmu spolupracovat s FBI na tajném vyšetřování otcovy rafinerie, si to Joe každý týden rozmýšlel.

„Joe –“

„Vy tomu nerozumíte. Nedokážu se tátovi ani podívat do očí. Užírá mě to. Proč Davida Hargrovea prostě nezatknete a nedonutíte ho mluvit?“

Hargrove byl asistentem manažera zodpovědným za likvidaci odpadu ve společnosti Southwest Copper a hlavním podezřelým v jejich vyšetřování.

„Kde teď jste?“ zeptal se Matt.

Joe by mohl celé vyšetřování zhatit, kdyby se o něm dál bavil po telefonu. Matt mu stále zdůrazňoval, jak se s ním má spojit, co má do telefonu říkat – a co neříkat.

„Jsem u sebe doma. Za chvíli jdu do rafinerie, ale v noci jsem skoro nespál. Vždyť přece víte, že za tím stojí Hargrove, je to tak? Aspoň jste to říkal.“

Matt se zhluboka nadechl. „Joe, vysvětlil jsem vám, že *podezíráme* Davida Hargrovea a že informace, které jste nám poskytl o smlouvách společnosti s A-Line Waste Disposal and Trucking, nám moc pomohly. Ale zatím se dá všechno, co máme, vysvětlit jako lidské selhání nebo chyba řízení – abychom to dostali k soudu, musím najít místo, kam se odpad vyvážel, nebo někoho, kdo bude ochotný svědčit u soudu výměnou za nižší trest.“

„Ale Hargrove je v tom zapletený – můžete ho donutit mluvit!“

„Jak? Zavřít ho do výslechové místnosti a čekat, až to vybalí?“ Matt nedokázal potlačit sarkasmus. To se mu nepodobalo, obzvlášť ne při jednání s civilistou. A navíc s civilistou, který chtěl udělat správnou věc, i když to mohlo ublížit někomu, na kom mu záleží. Když ho Matt poprvé oslovil, Joe dal jasně najevo, že mu pomáhá jen proto, aby očistil otcovo jméno. Neexistoval důkaz, že by jeho otec John Molina věděl o nějaké nelegální skládce. Ale protože jeho firma uzavřela smlouvu s A-Line – přepravní společností, která měla na starost likvidaci jejich měděné strusky –, mohl by být otec pohnán k odpovědnosti, pokud by jeho zaměstnanci shledali vinným z nezákonného jednání jménem společnosti.

Matt pokračoval. „Hned na začátku jsem vám vysvětlil, že kdyby Hargrove získal sebemenší podezření, že po něm jdeme kvůli úplatkům od A-Line – nebo něčemu ještě horšímu –, mohl by zničit důkazy.“

„Myslím, že si o tom musím promluvit s tátou.“

„Tuhle možnost jsme probírali a vy jste řekl, že váš otec už nikdy nebude spolupracovat s FBI kvůli tomu, jak katastrofální dopad na společnost mělo zpackané vyšetřování AREA před dvěma roky. Souhlasil jsem s tím. Vašeho otce nevyšetřujeme a dohoda mezi námi zní, že otec bude mít omezenou imunitu, takže pokud by si nějaký příliš horlivý prokurátor myslel, že *měl* vědět, co se děje, nic mu nehrozí. Nemám zájem jít po vašem rodinném podniku. Chci zarazit vážné poškozování životního prostředí a zabíjení volně žijících živočichů, z čehož podezírám vašeho manažera Davida Hargrova.“

„Vím, že máte pravdu, agente Costo. Jen na tohle nejsem stavěný.“ V jeho hlase zřetelně zněla frustrace. Nejdříve Frank, teď Joe.

„Vedete si dobře,“ ujistil ho Matt. „Pokud mám pravdu a za nelegální skládku je zodpovědná přepravní společnost A-Line, budeme schopni sledovat převoz odpadu a všechny zúčastněné zatknout – včetně Davida Hargrova. A váš otec bude očištěn.“

„Právě mířím do rafinerie. Máme schůzku zaměstnanců, na které by se měl naplánovat další odvoz strusky.“

„Zavolejte mi nebo napište, až budete mít další informace, a my podle toho naplánujeme další kroky. To je dobrá zpráva, Joe.“

„To doufám.“

Matt ukončil hovor. Trval déle, než čekal, ale bylo na-prosto nezbytné, aby Joe pokračoval v práci.

Joe ale nebyl jediný Mattův informátor.

Costa zvedl složku s případem a vydal se chodbou do hlavní zasedací místnosti. S úlevou zjistil, že tam už všichni čekají.

Christine vystřídalala Matta ve funkci šéfa okresní policejní na jeho doporučení, když se před pěti lety stěhoval do kanceláře ve Washingtonu. Vždycky se jim spolu dobře pracovalo, takže když sem Matta povolali, aby případy vedl jako šéf nedávno vytvořené mobilní jednotky, nenastaly žádné jurisdikční třenice. Úkolem jednotky bylo pomáhat s řešením případů, na jejichž vyšetřování by místní úřady nemusely mít prostředky a zdroje.

Kromě Christine seděli v místnosti další čtyři lidé.

Zack Heller, odborník na zločiny bílých límečků, byl nejnovějším členem týmu. Matt ještě nevěděl, co si o něm má myslet: Zack, jenž přišel z newyorské kanceláře, byl vynikající účetní a jediný z nich, kdo skutečně rozuměl finanční stránce likvidace nebezpečného odpadu. V minulosti vyšetřoval několik případů týkajících se úplatkářství a korupce v tomto odvětví, takže se v této problematice vyznal. Ale špatně komunikoval a Matta popuzovala jeho přehnaná horlivost. Bylo mu sedmatřicet, byl vysoký a hubený a měl husté rozčuchané blond vlasy. FBI měla určité požadavky na vzhled, ale Zackovy vlasy nebyly dost dlouhé na to, aby ho Matt mohl poslat k holiči.

Ryder Kim byl týmový analytik a Mattova pravá ruka. Byl mladý – bylo mu dvacet šest let. Tři roky sloužil v armádě, pak vystudoval vysokou školu a hned po ní nastoupil k FBI jako analytik. Matt ho přijal přímo z akademie, kde Ryder dosáhl nejlepších výsledků za poslední roky. Mladík byl expert na logistiku a sloužil jako spojka mezi týmem v utajení, který Matt nasadil do rafinerie a městečka Patagonie, a Mattem. Ryder byl také zodpovědný za vyhledávání informací. A pokud něco nedokázal najít on, pak nikdo.

Patagonský maršál Wyatt Coleman byl výborný všestranný policista, ale neměl zkušenosti s vyšetřováním ve více jurisdikcích. Jako maršál spadal pod úřad šerifa. Vlastní maršály mělo v současnosti už jenom pár měst, ale Patagonie byla pozůstatkem starého Západu. Zpo-

čátku Matt váhal, zda ho má přibrat, ale Chris ho ujistila, že mu může důvěřovat. Matt věděl, že je důležité mít v týmu někoho, kdo zná všechny zúčastněné osobně. Wyatt souhlasil i s tím, že bude vyšetřování držet v tajnosti, protože jeden z jeho zástupců měl bratra, který pracoval pro Southwest Copper, a Matt si nebyl jistý, že Hargrove je jedinou osobou zapojenou do podvodu s nezákonnou likvidací odpadu. Pokud by se někdo vyptával, Wyatt Mattovi pomáhal výhradně s vyšetřováním vraždy Emmy Perezové.

A Frank Block, který jako zástupce ředitele vedl jižní pobočku agentury AREA. Matt znal Franka od vidění více než deset let. Teprve týden po Emmině smrti se Frank dozvěděl, že Emma bez jeho vědomí sebrala několik uhynulých ptáků a odeslala je jeho jménem do Game & Fish, úřadu pro ochranu ryb a divoké zvěře, kde provedli pitvu ptáků a zjistili, že zvěř uhynula na otravu olovem a arzenem, což jsou produkty rafinace mědi a dalších výrobních procesů. Ptáci v sobě měli tak velké množství toxinů, že nemohlo jít o přirozený výskyt. Agentura AREA okamžitě provedla kontrolu areálu Southwest Copper, ale nezjistila na místě žádné porušení předpisů při skladování nebezpečného odpadu.

Když Matt vstoupil do místnosti, Frank se na něho ani nepodíval; tmavé kruhy pod očima prozrazovaly, že se mu nespí dobře.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat,“ řekl Matt a zavřel za sebou dveře. „Vážím si toho, že jsi sem zase přijel, Wyatte.“

Matt nechtěl pořádat formální schůzky v Patagonii. Bylo to příliš malé město a místní by si ho mohli pamatovat z doby, kdy pracoval v Tucsonu. Přestože tam Matt několikrát zajel v rámci vyšetřování vraždy Emmy Perezové, bylo lepší na sebe příliš neupozorňovat – zvláště když měl na místě dva agenty pracující v utajení.

Wyatt přikývl. „Máš tady lepší kafe.“

Christine se ozvala: „Jeden z mých bývalých kamarádů z armády si založil kavárnu a dává mi velkou slevu pro veterány. Nedokázala bych pít tu břečku, co nám dodává centrála.“

„Mám jen tři zástupce na plný úvazek,“ řekl Wyatt. „Možná bys mě k němu mohla taky dostat.“

„Jsi veterán, s tím nebude problém.“

Udělal si poznámku do diáře. Jednou z Christini-
ných silných stránek bylo vytváření koalic.

„Vím, že jsou všichni frustrovaní z toho, že jsme se v posledních týdnech nikam neposunuli,“ pokračoval Matt. „Joe Molina mi právě řekl, že na dnešní schůzce zaměstnanců budou plánovat další přepravu odpadu společností A-Line. Hned začnu pracovat na tom, abychom dostali soudní povolení na elektronické sledování jejich kamionu. Pověsit se na ně v otevřeném terénu by bylo téměř nemožné, všimli by si nás, i kdybychom pracovali v týmu. Pokud se mi podaří obstarat sledovací zařízení na nákladák, můžeme ho sledovat zpovzdálí.“

„Kdy to bude?“ zeptal se Wyatt.

„Pravděpodobně začátkem příštího týdne. Zacku, máš nějaké nové informace?“

„Musím jet do Vegas,“ odpověděl Zack.

Matt na něho vytřeštil oči. Právě takový způsob komunikace byl důvodem, proč měl se Zackem problém. Aniž by dal najevo popuzenost, zeptal se: „Proč?“

„Potřebuju finanční dokumenty společnosti A-Line, které najdu v Las Vegas.“

Protože Matt málokdy pracoval na finančních zločinech, unikal mu důvod.

„A-Line jsou z Vegas?“ divila se Christine.

„Ne, jsou z Nového Mexika, ale vypátral jsem, že je vlastní fiktivní společnost založená v Las Vegas. A tahle skořápka spadá zase pod jinou skořápku – fiktivní společnost.“

Matt čekal na další vysvětlení, ale Zack mlčel.

„Potřebuješ do archivu obchodních společností?“ zeptala se Chris.

„Ano. Obě společnosti mají stejnou adresu, ale jsou to dva různé subjekty.“

„Nemohli by ti ty dokumenty odfaxovat?“ navrhl Matt.

„Už to udělali. Proto vím, že jedna skořápka spadá pod druhou. Ale ve spisu jsou pod stejným názvem a podle mě je to jen podvod. Tedy ne podvod – ten člověk za nimi fakt existuje, ale je to právník, zřejmě jen formální figurka. A z právníků po telefonu nic nedostanu, pokud vůbec –“

„Počkej,“ zarazil ho Matt. „Takže podle tebe je A-Line nelegální korporace?“

Úředničina nebyla Mattovou silnou stránkou, a právě proto mu chtěl Tony Greer, jeho šéf ve Washingtonu a tvůrce mobilní vyšetřovací jednotky, přiřadit finančního experta.

„Předzaložené společnosti nejsou samy o sobě nezákonné,“ vysvětloval Zack. „Existuje spousta legitimních důvodů, proč se podnik může chránit nebo proč může používat jeden název pro jeden region a jiný jinde... třeba kvůli marketingu. Navíc –“

„Nepotřebuju přednášku z ekonomie,“ utnul ho Matt. „Jen výcuc.“

„Chci si vyhledat záznamy společností, které mají podobné rysy jako A-Line.“

Christine se zeptala: „Myslíš jiné firmy na likvidaci odpadu nebo přepravní společnosti?“

„Ne, tohle konkrétně ne. Potřebuju se zaměřit na fiktivní společnosti se stejnou advokátní kanceláří nebo právníkem nebo společnosti se stejnými hlavními akcionáři nebo stejným sídlem. Můžu hledat na internetu, ale tam ne vždycky najdu všechno a nejde tam vyhledávat podle adresy. A archiv kvůli mně určitě nebude vytahovat stovku spisů, když zadání budou nakonec odpovídat jen tři nebo čtyři.“

„A účel?“ chtěl vědět Matt.

„Informace. Kdo je kdo. Kdo koho zná. Uvidíme, kam mě to zavede. Všechna jména, která jsem z dokumentů zatím získal, skončila ve slepé uličce. Ale určitě někam vedou. *Musí*. Někde musí být začátek a já ho najdu –“

„Až budeš ve Vegas.“

„Budu tam jeden den, možná dva. Až najdu všechny firmy, které jsou navázané na toho právníka v zakládající smlouvě, můžu se poohlédnout po něčem, co bych na něho dokázal hodit. Pokud ho budeme moct obvinít z něčeho jiného, možná se nám podaří z toho vytěžit další informace o A-Line.“

Matt konečně pochopil, kam Zack míří. Chce uzavřít dohodu s malou rybou, aby dostal tu velkou. Na bílých límečcích takhle pracovali mnohem častěji než na násilných zločinech, ale Matt tuhle taktiku znal.

„Je to hodina letu,“ pokračoval Zack. „Když odletím brzy, budu mít zítra celý den. Možná dokonce začnu už odpoledne.“

Matt zvážil Zackovu žádost. Měl pravdu – kdyby měl přístup k fyzickým dokumentům, mohl by získat víc informací.

„Jed. Udělej to. Chci pravidelná hlášení a cokoliv relevantního, co najdeš. Může to být důležité a nemusí, ale stejně to chci vědět.“

„Samozřejmě.“

„Čím dřív odjedeš, tím dřív budeš zpátky.“

„Teď hned?“

„Chceš nám ještě něco říct?“

Zakroutil hlavou, posbíral si své složky a téměř vyběhl ven.

Zack byl určitě velmi inteligentní – měl vysokoškolský titul z ekonomie a deset let praxe u FBI –, ale Matt si nebyl jistý, jestli se do jeho týmu hodí. Tohle by mohla být pro Zacka příležitost, aby ho přesvědčil.

„Rydere?“ vyzval Matt dalšího člena týmu.

„V Michaelově hlášení z práce není nic důležitého. Pokusil se spřátelit s několika zaměstnanci a dalšími kolegy včetně Davida Hargrova.“

Michael Harris pracoval poslední tři týdny v utajení ve společnosti Southwest Copper.

Ryder pokračoval. „Na vlastní oči neviděl nic neobvyklého ani důležitého. Ale má pocit, že mezi Hargrovem a Barrym Nelsonem, generálním ředitelem, to možná nějak neklape.“

„Není Nelson švagr Johna Moliny?“ zeptal se Matt.

„Je. Možná na tom nic není, ale Michael to bude dál sledovat. Bydlí v bytě nad garáží na Nelsonově pozemku, takže se spřátelil s Barrym i jeho ženou.“

„Co když Nelson také tuší, že mezi Hargrovem a A-Line je nějaké pojitko?“

„O tom se Michael nezmínil.“

„Řekni mu, aby myslel na to, že Barry nebo John Molina by mohli Hargrova také podezírat. Kdyby ano, možná bychom si měli rozmyslet, jestli se na ně neobrátime kvůli vyšetřování. Joe Molina nehlásil, že by Hargrova někdo podezíral.“ Matt se obrátil na Wyatta. „Co si o tom myslíš?“

„Joe má na starosti počítače,“ odpověděl Wyatt. „Možná není tolik v obraze.“

„Je to rodinný podnik.“

„Nezapomínej, že tady dělá teprve od loňska, co Clare, jeho matka, onemocněla rakovinou. Dal výpověď v práci, přestěhoval se sem z Phoenixu a převzal otčovy povinnosti, aby se John mohl starat o Clare. Většinu věcí ale řídí Barry, dokud se John nevrátí zpátky na plný úvazek. Místní to vidí tak, že Joe má všechno jen vyčtený z knížek. Mají ho rádi, protože je Johnův syn, ale ve skutečnosti není jedním z nich.“

„Nechápu, co se mi snažíš říct,“ přiznal Matt.

„Joe je v čele společnosti, protože je to společnost jeho otce, ale uplynulý rok ji ve skutečnosti řídil Barry.“

A když teď Clare skončila s chemoterapií, John se zase začíná postupně víc zapojovat.“ Wyatt se odmlčel. „Je to k něčemu?“

„Je,“ připustil Matt. „Přinejmenším proto, abychom pochopili hierarchii moci a strukturu řízení.“

„Joe během roku přivedl společnost do jednadvacátého století, co se týká technologií, ale nedělá nic v rafinerii ani se strojním vybavením. Soustředí se jen na počítače a technologie. Nešpiní si ruce, abych tak řekl.“

Podle toho, co Matt věděl o Joeovi Molinovi a jeho zkušenostech s počítačovým inženýrstvím, to dávalo smysl.

„Ještě něco, Wyatte?“

„Blíží se každoroční patagonský umělecký festival, takže nebudeme vědět, kam dřív skočit. Počet obyvatel města se na těch pár dní ztrojnásobí. Mám jen tři zástupce, ale šerif nám půjčí několik svých lidí, aby pomohli s dopravou, nebo kdyby byly problémy, a státní policie bude dohlížet na silnice mimo město.“

„Míváte během festivalu problémy?“

„Když se ve městě sejde tolik lidí, občas se něco semele. Většinou jde o drobnosti, hodně řízení pod vlivem, občas nějaká rvačka nebo vandalismus. Ale město má z festivalu peníze na půl roku, takže je nezbytný, aby všechno perfektně klapalo.“

„Chápu,“ řekl Matt.

„Měl bys taky vědět, Matte, že se tu objevil Billy Nixon.“

To Matt nechtěl slyšet. „Co tu dělá?“

„Jeden z mých zástupců ho viděl, jak odbočuje z dálnice směrem k cestě, která vede k místu, kde zabili jeho přítelkyni. Pravděpodobně pořád hledá stopy, aby se vyrovnal se zármutkem.“

„Hlavně ať se drží dál od Southwest Copper. Nechci, aby se moc vyptával, aby nevzbudil podezření u Hargrova ani nikoho jiného.“

Matt si uvědomoval, že vražda Emmy může, ale také nemusí souviset s nelegální skládkou. Jeho instinkt mu však napovídal, že náhodná vražda uprostřed pustiny není pravděpodobná. Nejpravděpodobnější scénář byl, že někdo Emmu a Billyho sledoval, a když byla sama, připlížil se k ní zezadu a praštil ji kamenem do hlavy. Možná měl vrah v úmyslu hodit ji do jezírka, kde by se utopila, aby to vypadalo jako nehoda. Jenomže příběh Billy a vrah utekl.

Ale proč?

Matt minulý měsíc mluvil s Emminými rodiči i Billym a informoval je, že FBI bere Emminu smrt vážně, ale že jim nemůže sdělit nic dalšího. Rodiče byli vděční a Matt si dával záležet na tom, aby je každý týden informoval, i když neměl nic nového, co by jim sdělil. Tehdy měl pocit, že to Billy chápe. Změnilo se něco?

„Musím si s Billym promluvit,“ rozhodl se Matt.

„Já s ním klidně promluvím,“ nabídl se Frank.

„Jestli mi na něho nezbyde čas, tak možná,“ zdráhavě souhlasil Matt. Nebyl si jistý, zda Frank Billymu o jejich vyšetřování neprozradí příliš. Nemohl riskovat případ a své lidi v Patagonii kvůli Billyho zármutku a Frankově pocitu viny.

„Beru si volno. Mohl bych si s ním promluvit dneska,“ dodal Frank.

Matt mu věnoval podezřívavý pohled. „Kam se chystáš?“

„Kempovat,“ odpověděl. „Potřebuju si vyčistit hlavu. Ale můžu se stavit za Billym, než odjedu. Poslechně mě, Matte.“

Matt zvážil všechna pro a proti a ustoupil, ale neměl z toho dobrý pocit. „Neprozrazuj nic o vyšetřování, ale dej mu jasně najevo, že jsme na Emmu nezapomněli a že to máme pod kontrolou.“

„Vážně?“ zeptal se Frank příkře.

„Chceš k tomu něco říct?“

Frank jen pokrčil rameny.

Úřad Game & Fish a AREA před dvěma měsíci provedly neplánovanou kontrolu společnosti Southwest Copper a nezjistily známky kontaminace v žádném známém vodním toku. Otestovaly i podzemní vody – nic. S tak mizivým množstvím informací se toho nedalo moc dělat a Frank to dobře věděl.

„Příští týden se dozvíme,“ pokračoval Matt, „jestli A-Line někde nelegálně ukládá toxickou strusku. A budeme vědět i to, jestli za tím stojí Hargrove. Máme tu dobrý tým, ale některé případy zabere víc času a rozhodně nechceme, aby nám unikl někdo, kdo by měl být stíhaný – nebo abychom naopak obvinili někoho nevinného.“

Frank se naježil a Matt si uvědomil, že se dotkl bolavého místa.

Před dvěma lety AREA vyšetřovala Southwest Copper. Chybně vedené vyšetřování neodhalilo žádné porušení předpisů a vyvolalo v patagonské komunitě nevraživost vůči agentuře. Původně se Frank a jeho tým domnívali, že společnost Southwest Copper kontaminovala zásoby vody nesprávně vyhloubenou studnou, proto je donutili studnu znovu certifikovat a společnost to musela zaplatit. Později se ukázalo, že za nárůstem nemocí u obyvatel města stálo vadné čerpadlo. AREA svým uspěchaným ukazováním na viníka způsobila nevýslovné problémy, které negativně ovlivnily i toto současné, závažnější vyšetřování.

Matt musel být kvůli minulému vyšetřování AREA dvojnásob opatrný, pokud šlo o nová podezření. Na policii a úřady se nyní kladly – někdy oprávněně, jindy nikoli – mnohem vyšší nároky.

Nabídl Frankovi dýmku míru, protože potřeboval jeho pomoc – Frank byl odborníkem s technickými znalostmi a měl přístup ke specializovaným testům. Poslední, co Matt chtěl, bylo zapojit do vyšetřování další agenturu. „Musím mít možnost se s tebou spojit, Fran-

ku, i když jsi pryč. Pokud najdeme místo skládky, měl bys tam být, abys vedl environmentální vyšetřování.“

„Budu si zprávy kontrolovat aspoň dvakrát denně, mobilní signál tam může vypadávat.“

„Kam jedeš?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Někam do pohoří Santa Rita.“

Nedíval se Mattovi do očí, což napovídalo, že přesně ví, kam plánuje jet, ale nechce se o tu informaci podělit.

Matt se otočil zpět k Ryderovi. „Michael. Je jeho krytí pořád neprůstřelné?“

Když se Michael Harris ucházel o práci ve společnosti Southwest, použili jeho skutečnou identitu veterána Navy SEALs, vojenského útvaru amerického námořnictva, ale vymazali jeho službu u FBI a vytvořili obvinění z napadení, kvůli kterému skončil na rok ve vězení. Věděl, že John Molina má ve zvyku zaměstnávat veterány a že dává přednost těm, kteří to neměli snadné.

Ryder přikývl. „Dobře zapadl a nemyslí si, že by ho někdo podezříval.“

„Výborně.“ Matt se chtěl zeptat i na Karu, protože od ní neměl skoro žádné zprávy, ale to bude muset počkat, až budou s Ryderem sami. Kara Quinnová pracovala jako vyšetřovatelka u losangeleské policie a mobilní vyšetřovací jednotka si ji od nich vypůjčila. Matt ještě Frankovi ani Wyattovi neřekl o Kařině roli místní barmanky v utajení. Měla za úkol krýt Michaelovi záda, sbírat městské drby a spřátelit se s Joem Molinou, aby si ověřila jeho důvěryhodnost; zjevně se jí to dařilo.

„Christine, chceš ještě něco dodat?“ Matt se chystal schůzku ukončit.

„Můj úřad dokončil prověrky zaměstnanců Southwest a objevil dvě osoby, na které si hodláme posvítit. Nic je nespojuje s A-Line, ale v jejich minulosti se objevují podezřelé aktivity.“

„Pošli mi jejich jména, postarám se, aby se o nich Michael dozvěděl.“

Christine si udělala poznámku a pokračovala. „Pak je tu Tanya Hargroveová, Davidova žena.“ Posunula k Mattovi složku. „Nemáme povolení k prověření jejích financí, ale máme její bankovní výpisy. Tanya vlastní malý obchod se starožitnostmi. Zack se o tom před odjezdem nestihl zmínit, ale on a můj analytik si myslí, že pokud se u Hargroveových děje něco nekalého, mohl by do toho být zapojený i podnik jeho ženy.“

„Připadá mi, že to nespadá do okruhu našeho vyšetřování,“ namítl Matt.

„Možná,“ připustila Christine, „ale je tu pár varovných signálů. Sice malých, ale stojí za to je prověřit. Například Tanyin firemní úvěr je ve srovnání s podobnými podniky obrovský, přesto ho pravidelně splácí. Zaměstnává jednoho člověka na částečný úvazek. Pracovní doba je nepravidelná.“

Matt chápal, kam Christine míří. Možná tam perou špinavé peníze. „Takže pokud její manžel David dostává od A-Line výpalné, Tanya by mohla ty peníze vyprat přes svůj podnik.“

„Bingo. Možná to bude těžké dokázat, ale měl bys to mít na paměti,“ dodala Christine.

„Tvůj analytik na tom dál pracuje?“

„Když mu to čas dovolí. Kdyby přišel na něco dalšího, dám ti vědět.“

Vyřešili ještě několik drobností, které se objevily, a potom Matt schůzku ukončil.

Frank se rychle rozloučil a okamžitě odešel.

Christine se otočila k Wyattovi a zeptala se: „Oběd? Costa nebude zrovna nadšený, že přijde o hodinu času, ale myslím, že ho přesvědčím.“ Usmála se na Matta. Neměl čas na společenský život, ale oběd Christine i Wyattovi nejspíš dlužil.

„Díky, ale jsem domluvený s přítelkyní,“ omluvil se Wyatt. „Oba máme nabitý rozvrh a poslední dobou se málo vídáme, tak jsme si dnes udělali volno na oběd.“

„Tak Lauren pozdravuj,“ přikývla Christine. Ušklíbala se na Matta. Nakonec mu to došlo.

Když Wyatt odešel, zeptal se Christine: „Lauren Valerová?“

„Teď šerif Valerová, a ano.“

„Tys věděla, že chodí s mojí bývalou?“

„Všichni to vědí. Kromě tebe, očividně. Problém?“

„Ne.“

S Lauren Valerovou se nerozešli v nejlepším, ale když se před třemi lety dozvěděl, že ji zvolili šerifem, poslal jí květiny. Nic romantického, jen menší kytici. Protože Tucson ležel v jiném okrese než Patagonie, necítil potřebu ji oslovit a probrat s ní případ, když přijel do města. Možná by to udělal, kdyby věděl, že s ní chodí jeden z hlavních členů jeho vyšetřovacího týmu.

„Takže žádný oběd?“ zeptala se Christine.

„Máš ho u mě, až tohle všechno skončí, ale teď jen do našku. Já platím, ty objednej. Musím zavolat Tonymu a začít pracovat na povolení ke sledování nákladáku A-Line.“

2

čtvrtek odpoledne
Tucson, Arizona

Matt se často tak zabral do práce, že ztratil pojem o okolním světě, a dnešek nebyl výjimkou. Obědval u svého stolu a současně řešil s Ryderem organizační detaily. Ryder nepracoval v utajení jako takovém, ale pronajal si na měsíc malý byt v centru Patagonie, aby byl po ruce Michaelovi a Kaře a mohl sledovat, jak se situace vyvíjí. Kdyby se někdo ptal, byl postgraduální student, který pracuje na své disertační práci.

Matt se také chtěl přesunout blíž k epicentru vyšetřování, a tak s Ryderem vymýšlel plán, jak se dostat do Patagonie a zůstat tam, až se dozví, kdy A-Line vyzvedne další zásilku strusky. Joe Molina se s podrobnostmi z dnešní schůzky zatím neozval, ale Matt si nedělal příliš velké starosti. Tušil, že dá vědět nejdřív večer.

Jakmile vyřešili otázku toho, kde by se měl Matt v Patagonii ubytovat, zeptal se Rydera: „Nějaké další problémy?“

„Ne, pane.“

„Všiml jsem si, že Kařiny zprávy jsou dost... vágní.“

„Odevzdává je pravidelně.“

Kara pomáhala vypracovat protokoly pro jejich vyšetřování v utajení. Měla v této oblasti rozsáhlé zkušenosti. Od samého začátku se ale rozcházeli v tom, jak podrobná by měla být její hlášení. Souhlasila, že se bude z bez-

pečnostních důvodů pravidelně hlásit, ale když žádné informace nedodá, znamená to, že žádné nejsou.

Nehodlám podstupovat nesmyslný papírování.

Ustoupil, co se týkalo formalit, ale jinak trval na svém. Každý den psala zprávu a každé ráno ji odevzdávala v bistro, kde sedával Ryder s notebookem. Ale každá další zpráva od ní byla kratší a kratší.

„Co myslí tímhle?“ Matt ukázal na jednu ze tří krátkých vět.

Sub zaháčkovanej.

Ryder si odkašlal. „Subjekt Joe Molina. Tráví hodně času v baru a povídá si s ní.“

„Dohlédni na ni.“

„Pane?“

„Jen pravidelně kontroluj, jestli je v pořádku.“

Ryder nic neřekl.

„Co?“ vyštěkl Matt.

„Já do toho baru nezapadám.“

„Věnoval ti někdo nepatřičnou pozornost?“

„Ne. Každé ráno chodím do bistra, jak jsme si naplánovali, a pár hodin pracuju na notebooku. Michael přijde mezi šestou a sedmou a předá mi zprávu. Kara přichází mezi sedmou a devátou. Všechno jde přes zabezpečenou textovku nebo zašifrovaně přes e-mail a já vám to preposílám.“

„Nikdo se tě na nic nevyptával? Co tam děláš?“

„Několikrát se mnou mluvila majitelka bistra. Všimla si mého trička Arizonské univerzity a usoudila, že jsem student, a tak se zeptala, jak jde škola. Řekl jsem, že píšu disertační práci. Na Kařin návrh jsem si vybral téma, které je složité, ale o kterém něco vím, takže fyziku.“

„To si nemůžeš jen tak zajít do baru na skleničku?“

„Já nepiju, pane.“

Matt měl nepříjemný pocit, že Kaře nikdo nehlídá záda. „Občas ji zkontroluj i nad rámec ranních hlášení. Ujisti se, že její krytí funguje a že v baru nemá problémy.“

„Nebude se jí to líbit,“ prohodil Ryder.

„Mně je jedno, co se jí líbí. Je součástí mého týmu. Já jsem za ni a za její bezpečnost zodpovědný.“

Ryder slíbil, že se v baru u Kary občas staví, a Mattovi se trochu ulevilo. Když odešel, Matt vytočil číslo Tonyho Greera ve Washingtonu, ale měl obsazeno.

To, že Matt požádal Rydera, aby na Karu dohlédl, v žádném případě neznamenal, že nedůvěřuje jejím schopnostem. Byla skvělá policistka s vynikajícím instinktem. Ale pracovali spolu jen na jednom případě a oficiálně nebyla součástí jeho týmu. Teď, když byl jejím nadřízeným, jí musel neustále krýt záda.

A tím, že teď byl jejím nadřízeným, se skutečnost, že spolu měli vztah – jakkoliv krátký –, ještě víc zkomplikovala. Zvlášť když ho stále přitahovala.

Velmi přitahovala.

„Matte? Omlouvám se, že jsem tě nechal čekat.“

„Jen vyřizuju papíry. Něco nového ohledně soudního povolení?“

„Věřím, že ho zítra nebo nejpozději v pondělí budeme mít. Existuje precedens, navíc máme solidní nepřímé důkazy ze zprávy Game & Fish.“

„Skvělá zpráva,“ oddychl si Matt. „Dnes večer bych měl vědět, kdy přesně bude kamion A-Line v Southwest Copper.“

„Viděl jsem správně výdaj za letenku do Las Vegas?“

„Jo, letí tam Zack.“ Matt Tonyho informoval o tom, po čem Zack pátrá. „Jestli něco najde, budeme potřebovat soudní povolení k přístupu k jejich bankovním záznamům.“

„Dám vědět asistentovi státního návladního. Dobrá práce. Možná se to nakonec vyřeší rychleji, než sis myslel.“

„Likvidace odpadu je jen polovina případu,“ připomněl Matt Tonymu. „Bez fyzických důkazů, které by spojovaly nelegální skládku s vraždou, bude téměř nemožné dokázat, že spolu souvisejí – *pokud* spolu souvisejí.“

„Pěkně jedno po druhém. Pokud Hargrovea nebo kohokoliv jiného ze Southwest Copper dostaneme za nelegální skládku, budu schopný sehnat téměř jakýkoliv soudní příkaz, jaký budeš chtít – a zajistím, aby důkazy související s vyšetřováním vraždy byly prioritou. Musím teď jít na schůzku, ale dobrá práce.“

Matt si tím zatím nebyl tak jistý jako Tony, ale alespoň se někam pohnuli – sice pomalu, ale přece jen.

Jakmile Matt ukončil hovor, zazvonil mu mobil. Byl to Jim Esteban, jejich forenzní expert. První dva týdny Mattova vyšetřování pracoval přímo v Tucsonu – přezkoumal všechny nálezy související se smrtí Emmy Perezové a analyzoval místo činu pomocí pokročilého počítačového modelu, na kterém Mattovi předvedl, co se ve skutečnosti stalo. Jim nepochyboval, že ji někdo úmyslně zabil. Ačkoliv v původní koronerově zprávě nestála jako příčina úmrtí *vražda*, ale *nejasná, čeká se na pitvu*, Jim koronerovi doporučil, aby zprávu přepracoval a uvedl *pravděpodobně vražda*. *Dvakrát* ji udeřili kamenem takovou silou jako při úderu baseballovou pálkou. Existovaly důkazy, že ji vrah zřejmě táhl k jezeru, ale něco ho vyplašilo.

Jim pomohl Mattovi vystavět pracovní teorii, že vrah měl zřejmě předem naplánováno, že Emmu zabije a postará se, aby to vypadalo jako nehoda, ale když se přiblížil Billy, musel utéct.

Zásadní otázkou bylo proč? Jakou hrozbu představovala? Věděl vrah, že Emma hledá uhynulé ptáky? Pokud ano, proč by ho to zajímalo?

Billy mu řekl, že Emma kromě něj o svém nedávném podezření s nikým nemluvila, protože Frank souhlasil s jejím profesorem, že tři mrtví ptáci v oblasti, kde je našla, nejsou důvodem k obavám. Emma poslala uhynulé ptáky do Game & Fish Frankovým jménem, aby nevzbudila podezření, takže nikdo v AREA ani Game & Fish nevěděl, že to vyšetřuje na vlastní pěst. FBI už vyslechla

profesora, který vzal Emmu a její spolužáky na Mount Wrightson, a nic nenasvědčovalo tomu, že by o tom on nebo spolužáci něco věděli.

Matt s Jimem už probírali možnost, že Emma možná prováděla další pátrání na vlastní pěst a mohla o tom mluvit s někým ještě předtím, než se s Billym vydali hledat kontaminovanou vodu. Ale nenašli žádné důkazy, které by znečištění nasvědčovaly. Její zápisky v mapě a poznámky byly psané zkratkami, které Frank dokázal rozluštit jen částečně, takže věděli jen to, kde hledala nebo plánovala hledat kontaminovanou stojatou vodu. A přestože Jimova teorie stále zůstávala nejpravděpodobnějším scénářem, Matt nemohl vyloučit, že existoval i jiný důvod, proč přišla o život.

„Pro dnešek jsem skončil,“ oznámil mu Jim. „Volám, abych se ujistil, že mě už k ničemu nepotřebuješ.“

„Moc si toho cením,“ poděkoval Matt. „Nic nemám.“ Stručně Jima seznámil s novinkami. Na závěr se zeptal: „Kdy ten soud skončí?“

Než se Jim připojil k vyšetřovací jednotce FBI, kvůli které odložil odchod do důchodu, pracoval jako ředitel kriminalistické laboratoře v Dallasu. Táhl mu na šedesát a v počátcích forenzního vyšetřování patřil k jeho průkopníkům. Teď byl v Dallasu a svědčil u velkého případu, na kterém se tam jako na jednom z posledních podílel.

„Doufám, že zítra bude poslední den pro výpovědi svědků, ale jistý si nejsem. Myslím si, že v úterý proběhne závěrečné řeči. Můžu se vrátit, jakmile to dostane do rukou porota.“

„Budu tě informovat, ale tady toho teď moc udělat nemůžeš. Kdyby se na tom něco změnilo, budeš první, kdo se to dozví.“

„Chtěl bych tam být,“ přiznal Jim. „Tam bych byl mnohem užitečnější – prošel jsem si pitevní zprávu Game & Fish a mluvil jsem s jejich hlavním vyšetřovatelem.“

Přišli s novými teoriemi o původu té vody na základě výskytu bouřek v měsících, které předcházely dnům, kdy Emma ptáky našla, ale potřeboval bych víc času a zdrojů.“

„Jestli na tom zvládáš pracovat i z Dallasu, je to skvělé, ale vím, že ten proces je důležitý a pro tebe je to priorita.“

Mattův telefon zapípal. Měl další hovor, tak se s Jimem rozloučil, aby to vzal.

„Costa.“

„Tady je Joe Molina.“

Mluvil potichu. „Jste v pořádku?“

„V pondělí odpoledne. To přijede ten kamion.“

„Děje se něco?“

„Nic. Musím končit.“

Ukončil hovor dřív, než mu Matt mohl položit další otázku, ale aspoň měl datum. Poslal informaci Tonymu do Washingtonu a pak, i když už bylo po šesté, se vrátil k práci.

Měl pocit, že mu něco důležitého uniká, ale obával se, že prostě nemají dostatek informací, aby se mohli posunout dál.

Franku Blockovi trvalo téměř celé odpoledne, než Billyho vypátral; mladík nakonec souhlasil, že se s ním sejde v místním univerzitním baru. Bylo už pozdě a Frank chtěl odjet za svítání, ale potřeboval se ujistit, že s Billym nebudou potíže.

„Doslechl jsem se, že jsi byl tenhle týden v Patagonii.“

„No a?“

„Vraždu Emmy vyšetřuje FBI. Měl bys je nechat dělat jejich práci.“

Billy na něho jen zíral. Číšnice přinesla dva půllitry piva. Frank se svého ani nedotkl.

„Už jsou to *dva měsíce*, co ji zabili,“ pronesl Billy. „Dva měsíce jsou při vyšetřování vraždy celá věčnost, a oni pořád nic nenašli!“

„Znám agenta FBI, který to má na starosti, a vím, že dělá, co může. Víc, než ti můžu říct.“

„To jsou žvásty. Výmluvy.“

„Nejsou. Mají stopu, ale je to choulostivá situace, a kdyby ses začal moc vyptávat, mohl bys vyplašit jejich podezřelého.“

Billymu se rozšířily zorničky. „Mají podezřelého?“

„Nevyjádlil jsem se přesně.“

„Buď mají, nebo nemají.“

„Emma se zapletla do něčeho, co jí přerostlo přes hlavu. Myslím, že si neuvědomila... no, řeknu jen, že lidi z FBI to mají pod dohledem. Agent Costa potřebuje, aby ses stáhl. Prosím. Ví, že jsi Emmu miloval – nech je, ať zjistí, kdo ji zabil. Oni to dokážou.“

Billy se napil piva a podíval se smutně na Franka. „Chybí mi.“

„Taky mi chybí. Sám sleduju jinou stopu. Nevím, jestli to pomůže, ale je to všechno, co můžu dělat.“

Billymu se rozzářily oči. „Můžu vám pomoci?“

„Ne, chlapče.“

„Krucinál! Proč ne? *Musím* něco dělat!“

„Zkoušky...“

„Už skončily! Mám hotovo, jasné? Nedokážu jen tak sedět a čekat, až to FBI vyřeší. *Musím* něco dělat! Zblázním se, jestli budu jen tak sedět a čekat na to, až to ostatní vyřeší.“

„Musíš to vydržet, Billy. Dej tomu ještě týden, ano? Pak budeme vědět víc.“

„Už jsou to dva měsíce. Teď musím čekat další týden... a stejně se možná odpovědi nedočkám. Jsou to výmluvy a vy to víte. Nikomu na tom nezáleží.“

„Mně na tom záleží.“

„Vážně? Kdyby vám na ní záleželo, poslouchal byste ji!“

To zbolelo, protože Billy měl pravdu. Frank Emmu odbyl, protože s tím, že odhalila velkou ekologickou katastrofu, za ním chodila pořád. A její teorie se nikdy ne-

potvrdily. Byla houževnatá, ale neměla zkušenosti, aby poznala, co je vážné a co ne.

„Poslechl bych si ji,“ řekl. „Vážně. Ale neřekla mi, na co přišla...“

„Protože jste ji neposlouchal předtím. Před dvěma lety udělala jednu chybu a od té doby za ni platila.“

Frank mu nemohl vysvětlovat, že Emma svou chybou způsobila spoustu problémů, stálo je to spoustu peněz a málem ji vyhodili z pozice stážistky. Nemohl Billymu říct, že ji kryl, protože o tom věděl jen on a Emma. Nikdo netušil, že za původní vyšetřování AREA v Southwest Copper mohla Emma zpráva. Měla pravdu ohledně kontaminace... ale mylila se ve zdroji a Franka to vyšlo draho – profesně i osobně.

A její omyl byl pravděpodobně i důvodem, proč se mu svěřila jen s tím, že našla uhynulé ptáky, ale s ničím dalším. Kdyby mu jen řekla, co plánuje!

„Musíš se stáhnout, jinak s tebou bude chtít mluvit agent Costa a ten tě nezná tak jako já, chápeš? Prosím, Billy, poslechni mě.“

„Já jen... jen jeďte. Neudělám žádnou hloupost, fajn? Jel jsem tam jen proto, že jsem chtěl... já nevím, podívat se, jestli jsem něco nepřehlédl. Jestli všichni něco nepřehlédli. Neuplyne den, abych na Emmu nemyslel. Chybí mi tak moc, až to bolí. Chtěl jsem s ní strávit zbytek života. Teď... vlastně ani nevím, co chci dál dělat.“

Frank natáhl ruku, aby se ho dotkl, ale Billy se odtáhl, vzal si pivo a šel si sednout k baru.

Frank už neměl co říct. Položil na stůl deset dolarů a odešel, aniž by se dotkl svého piva.

Musel nechat vyšetřování na Mattovi... neměl ponětí, jak se hledá vrah. Ale vyznal se v tom, jak chránit životní prostředí, a nehodlal se nechat zastavit chybou, kterou on a Emma udělali před dvěma lety.

3

čtvrtek večer

dvacet čtyři kilometrů severně od arizonsko-mexické hranice

Bianca udělala přesně to, co jí bratr řekl, a přesto jí srdce divoce bušilo.

Navíc byla noc a ona se bála tmy. Ve tmě se děly zlé věci.

Za tmy jejího tatínka odvedli z farmy a už se nevrátil.

Ve tmě maminka každou noc plakala, dokud neusnula.

A za tmy přišli zlí lidé, zapálili jejich domek a Bianca nechápala proč.

Maminka jí řekla, že její starší sestra Juanita neposlouchala, a tak je všechny potrestali. Bianca Juanitu neviděla víc než rok. Maminka plakala a Bianca si myslela, že sestra umřela stejně jako tatínek. Ale nezeptala se, protože nechtěla, aby maminka plakala ještě víc.

Maminka jí řekla, že pokud si ti muži přijdou pro ni, musí Bianca poslechnout, jinak všichni umřou.

Ale tebe mi nevezmou, holčičko, dodala maminka a rukou pohladila zjizvenou levou stranu Biančina obličeje, která jí zůstala po požáru, jenž zničil jejich domov. *Bůh nás chrání nevyzpytatelnými způsoby.*

Bianca slíbila, že poslechne, i když nevěděla, co tím maminka myslí. Bylo v pořádku, že je ošklivá, protože to byl Boží plán?